

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **S. A. H A.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2018, č. j. CPR-32805-3/ČJ-2017-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 11. 2018, č. j. 19 A 33/2018 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 6. 11. 2017, č. j. KRPT-241184-23/ČJ-2017-070022, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu v délce jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla.

[2] Rozhodnutí žalované žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), v níž namítl, že sice pobýval na území České republiky bez platného víza a nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak správní orgány při rozhodování nevzaly v potaz, že žalobcův bratr, který podstupuje rehabilitaci v lázních, je odkázán na jeho pomoc. Žalobcovo vycestování by proto představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, a proto nemělo být rozhodnutí o správním vyhoštění

vydáno. Krajský soud žalobu zamítl. Správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a svá rozhodnutí náležitě odůvodnily, a to včetně toho, zda je rozhodnutí možné vydat s ohledem na § 174a a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Bylo na žalobci, aby si vyřídil příslušné povolení, to však neučinil a nehledě na pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění pobýval neoprávněně na území České republiky od října 2017 do března 2018.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). S ohledem na zdravotní stav jeho bratra, jenž vyžaduje celodenní osobní asistenci, jsou splněny podmínky pro nepřiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány ani krajský soud však tuto skutečnost nezohlednily. Krajský soud s odkazem na opožděnost nepřihlédl ani k námitce, že stěžovateli vznikl finanční závazek za léčbu bratra, který neumožňuje bratrovi do uhrazení odcestovat. Pokud tyto okolnosti nejsou důvodem bránícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, měly být zohledněny alespoň jako důvody pro odstranění tvrdosti ve smyslu § 122 zákona o pobytu cizinců, což však krajský soud ani správní orgány rovněž neučinily. Navrhl proto, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Žalovaná se ve svém vyjádření ztotožnila s napadeným rozsudkem a odkázala na své vyjádření k žalobě.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel spatřuje pochybení krajského soudu a správních orgánů v tom, že se nevypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná, pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004 č. j. 4 As 5/2003 - 52). Správní orgán I. stupně se skutečností, že stěžovatelův bratr pobývá v léčebném zařízení v České republice, výslovně zabýval a dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít za následek nepřiměřený zásah do stěžovatelova rodinného a soukromého života. Rovněž žalovaná a krajský soud se s touto námitkou vypořádaly, a to s totožným závěrem. Krajský soud podle stěžovatele dále nezohlednil námitku týkající se finančního závazku za léčbu

pokračování

bratra. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí, že tuto skutečnost sdělil soudu, avšak v žalobě tato námitka obsažena není a není zmíněna ani v protokolu o jednání, vůči kterému stěžovatel nevznesl námitky; soudní spis tudíž neobsahuje žádný podklad o tom, že by tato námitka byla vznesena. K tomu je navíc nutné dodat, že uplatnil-li stěžovatel tuto námitku teprve při jednání soudu dne 20. 11. 2018 a její uplatnění toliko nebylo zaneseno do protokolu nedopatřením, jednalo by se podle § 71 odst. 2 s. ř. s. ve vazbě na lhůtu stanovenou v § 172 zákona o pobytu cizinců o nepřipustné rozšíření žalobních bodů po lhůtě a krajský soud by k němu přihlédnout nemohl. Z pohledu řízení o kasační stížnosti jde tedy o novou skutečnost ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s., k níž Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet. Nelze tedy shledat, že zmiňovaná rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná.

[8] Stěžovatel následně brojí proti závěru krajského soudu a správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje zásah do jeho soukromého a rodinného života. Tento závěr je však v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud se posuzováním přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života zabýval již několikrát. V rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, konstatoval, že „[p]okud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života [...] pouze výjimečně“. V projednávaném případě nelze hovořit o tom, že by stěžovatel na území České republiky založil svůj rodinný život, neboť společně se svými bratry pobýval na území České republiky od samého počátku bez oprávnění a na území České republiky se nachází pouze v návaznosti na léčbu svého bratra; zároveň nevyjádřil úmysl na území České republiky pobývat i po skončení této léčby. Tato léčba má navíc podle tvrzení stěžovatele obsaženého ve správním spisu trvat pouze několik dalších měsíců. S přihlédnutím k těmto okolnostem a k tomu, že stěžovatel žádné další rodinné vazby na území České republiky nemá, lze jen souhlasit se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že rozhodnutí o správním vyhoštění mohlo jen stěží představovat nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

[9] Stěžovatel konečně namítl, že jím zmiňované okolnosti měly vést alespoň k odstranění tvrdosti správního vyhoštění podle § 122 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že správní orgány a krajský soud dospěly ke správnému závěru, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života, nebylo namístě, aby mu bylo uděleno vízum či povolen vstup na území podle § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení takový postup předvídá tehdy, „jestliže důsledkem neudělení víza nebo nepovolení vstupu by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Ustanovení § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se na nyní projednávanou situaci nevztahuje, stejně jako ustanovení § 122 odst. 5 až 7 zákona o pobytu cizinců, která předpokládají žádost cizince o vydání nového rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání

postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[11] Za situace, kdy soud rozhodl o kasační stížnosti neprodleně po provedení nezbytných úkonů, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu